

Sygn. akt VII U 2359/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lutego 2016 r. w W.

sprawy C. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o ustalenie kapitału początkowego

na skutek odwołania C. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 9 lipca 2013 r., znak: (...) -2007 oraz

z dnia 23 sierpnia 2013 r., znak: (...) -2007

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że zalicza do wysokości wartości kapitału początkowego odwołującej C. Ż. okresy składkowe: od dnia 7 stycznia 1971 r. do dnia 20 czerwca 1971 r., od dnia 1 czerwca 1993 r. do dnia 15 czerwca 1993 r., od dnia 15 lipca 1993 r. do dnia 15 sierpnia 1993 r., od dnia 1 maja 1994 r. do dnia 8 maja 1994 r., od dnia 1 lipca 1994 r. do dnia 9 października 1994 r., od dnia 1 października 1994 r. do dnia 9 października 1994 r., od dnia 22 grudnia 1994 r. do dnia 31 grudnia 1994 r., od dnia 1 stycznia 1995 r. do dnia 8 stycznia 1995 r., od dnia 15 kwietnia 1995 r. do dnia 20 kwietnia 1995 r., od dnia 5 czerwca 1995 r. do dnia 18 czerwca 1995 r., od dnia 18 października 1995 r. do dnia 24 października 1995 r., od dnia 18 grudnia 1995 r. do dnia 31 grudnia 1995 r., od dnia 15 stycznia 1996 r. do dnia 31 stycznia 1996 r., od dnia 1 maja 1996 r. do dnia 10 maja 1996 r., od dnia 1 listopada 1996 r. do dnia 11 listopada 1996 r., od dnia 20 grudnia 1996 r. do dnia 15 stycznia 1997 r., od dnia 24 marca 1997 r. do dnia 31 marca 1997 r., od dnia 1 maja 1997 r. do dnia 11 maja 1997 r., od dnia 1 sierpnia 1997 r. do dnia 10 sierpnia 1997 r., od dnia 18 grudnia 1997 r. do dnia 4 stycznia 1998 r., od dnia 12 stycznia 1998 r. do dnia 31 stycznia 1998 r., od dnia 9 kwietnia 1998 r. do dnia 15 kwietnia 1998 r., od dnia 23 lipca 1998 r. do dnia 9 sierpnia 1998 r., od dnia 1 listopada 1998 r. do dnia 11 listopada 1998 r. oraz od dnia 16 grudnia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r.

UZASADNIENIE

C. Ż. w dniu 23 sierpnia 2013 r. za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego od decyzji ww. organu rentowego z dnia 9 lipca 2013 r., znak: (...) -2007. Odwołująca podniosła, że pracując w Stołecznych Zakładach (...) nie przebywała na zwolnieniu lekarskim aż do chwili porodu dziecka w dniu

21 czerwca 1971 r., czego dowodem jest wpis w książeczce ubezpieczeniowej. Ubezpieczona wniosła również o zaliczenie okresu zatrudnienia w (...) w okresie od dnia 14 września 1992 r. do dnia 27 sierpnia 1993 r. oraz od dnia 1 lutego 1994 r. do dnia 31 stycznia 1999 r. w związku ze złożonymi świadectwami pracy. Odwołująca wskazała, że nie zgadza się z wystawionymi zaświadczeniami o zatrudnieniu i wynagrodzeniu RP-7 przez płatnika składek, gdyż są one niezgodne ze stanem faktycznym. Ubezpieczona wniosła również w dniu 18 września 2013 r. odwołanie od decyzji z dnia 23 sierpnia 2013 r., znak: (...) -2007 (k. 2 a. s., k. 2-4 a. s. sygn. akt VII U 2360/13).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołania z dnia 19 września 2013 r. wniósł o ich oddalenie. Organ rentowy wskazał, że ponownie ustalił kapitał początkowy ubezpieczonego uwzględniając korektę zaświadczenia

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu RP-7 z dnia 22 sierpnia 2013 r. za okres zatrudnienia od dnia 1 lutego 1994 r. do dnia 31 stycznia 1999 r. w (...). Oddział podniósł, że jednocześnie nie zaliczył okresu zatrudnienia jako nakładca od dnia 7 stycznia 1971 r. do dnia 30 listopada 1972 r. z uwagi na brak miesięcznych zarobków. Ponadto organ rentowy nie uwzględnił okresu od dnia 1 maja 1988 r. do dnia 31 maja 1988 r., ponieważ nie została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne oraz okresów, w których odwołująca przebywała na urlopie bezpłatnym (k. 4-6 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

C. Ż. w dniu 6 grudnia 2008 r. złożyła wniosek o ustalenie kapitału początkowego (k. 1 a. k. p.).

W dniu 8 grudnia 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję znak: (...) -2007 o ustaleniu kapitału początkowego (k. 71 a. k. p.).

Organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 9 lipca 2013 r., znak: (...) -2007 ponownie ustalił kapitał początkowy odwołującej. Podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 478,34 złotych. Oddział zaliczył 8 lat, 9 miesięcy i 26 dni do okresów składkowych oraz 6 lat do okresów nieskładkowych z tytułu sprawowania opieki nad dzieckiem. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 60396,82 złotych. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresów: od dnia 7 stycznia 1971 r. do dnia 20 czerwca 1971 r., ponieważ przedłożone dokumenty nie potwierdzają, że w okresie pracy nakładczej odwołująca osiągnęła wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy najniższego wynagrodzenia obowiązującego w tym okresie, od dnia 1 maja 1988 r. do dnia 31 maja 1988 r., gdyż nie została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne, od dnia 1 czerwca 1993 r. do dnia 15 czerwca 1993 r., od dnia 15 lipca 1993 r. do dnia 15 sierpnia 1993 r., od dnia 1 maja 1994 r. do dnia 8 maja 1994 r., od dnia 1 lipca 1994 r. do dnia 31 lipca 1994 r., od dnia 1 października 1994 r. do dnia 9 października 1994 r., od dnia 22 grudnia 1994 r. do dnia 31 grudnia 1994 r., ponieważ w tych okresach odwołująca przebywała na urlopie bezpłatnym oraz od dnia 1 stycznia 1995 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. z uwagi na brak informacji o urlopach bezpłatnych i zasiłkach chorobowych (k. 103 a k. p.).

Kolejną zaskarżoną decyzją o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 23 sierpnia 2013 r., znak: (...) -2007 organ rentowy ustalił podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 483,96 złotych. Jednocześnie wysokość okresów składkowych uległa zwiększeniu do 12 lat, 2 miesięcy i 18 dni. Kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 69645,07 złotych. Do ustalenia kapitału początkowego Oddział nie uwzględnił również okresów od dnia 7 stycznia 1971 r. do dnia 20 czerwca 1971 r. oraz od dnia 1 maja 1988 r. do dnia 31 maja 1988 r. z przyczyn podanych powyżej. Natomiast odnosząc się do pracy ubezpieczonej w latach 1993-1998 organ rentowy nie zaliczył okresów od dnia 1 czerwca 1993 r. do dnia 15 czerwca 1993 r., od dnia 15 lipca 1993 r. do dnia 15 sierpnia 1993 r., od dnia 1 maja 1994 r. do dnia 8 maja 1994 r., od dnia 1 lipca 1994 r. do dnia 31 lipca 1994 r., od dnia 1 października 1994 r. do dnia 9 października 1994 r., od dnia 22 grudnia 1994 r. do dnia 31 grudnia 1994 r., od dnia 1 stycznia 1995 r. do dnia 8 stycznia 1995 r., od dnia 15 kwietnia 1995 r. do dnia 20 kwietnia 1995 r., od dnia 5

czerwca 1995 r., do dnia 18 czerwca 1995 r., od dnia 18 października 1995 r. do dnia 24 października 1995 r., od dnia 18 grudnia 1995 r. do dnia 31 grudnia 1995 r., od dnia 15 stycznia 1996 r. do dnia 31 stycznia 1996 r., od dnia 1 maja 1996 r. do dnia 10 maja 1996 r., od dnia 1 listopada 1996 r. do dnia 11 listopada 1996 r., od dnia 20 grudnia 1996 r. do dnia 15 stycznia 1997 r., od dnia 24 marca 1997 r. do dnia 31 marca 1997 r., od dnia 1 maja 1997 r. do dnia 11 maja 1997 r., od dnia 1 sierpnia 1997 r. do dnia 10 sierpnia 1997 r., od dnia 18 grudnia 1997 r. do dnia 4 stycznia 1998 r., od dnia 12 stycznia 1998 r. do dnia 31 stycznia 1998 r., od dnia 9 kwietnia 1998 r. do dnia 15 kwietnia 1998 r., od dnia 23 lipca 1998 r. do dnia 9 sierpnia 1998 r., od dnia 1 listopada 1998 r. do dnia 11 listopada 1998 r. oraz od dnia 16 grudnia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r.

Odwołująca zawarła umowę o pracę chałupniczą w dniu 7 stycznia 1971 r. ze Stołecznymi Zakładami (...) w W. (k. 31-32 a. s., k. 13 a. k. p.).

Ubezpieczona w dniu (...) urodziła dziecko i przeszła na roczny urlop macierzyński (przesłuchanie odwołującej - k. 130 a. s., k. 9 a. k. p.).

Wobec niewykonywania obowiązującej miesięcznej normy pracy, z dniem 30 listopada 1972 r. nastąpiło rozwiązanie umowy o pracę chałupniczą (k. 36 a. s., k. 17 a. k. p.).

C. Ż. będąc zatrudniona w ww. Zakładach osiągała wynagrodzenie za rok 1971 w wysokości: za luty – 782 złotych, za marzec - 647 złotych, za kwiecień - 604 złotych, za maj - 813 złotych oraz za czerwiec – 448 złotych (k. 35 a. s.).

Na podstawie świadectwa pracy wystawionego przez P.P.H.U. (...) odwołująca była zatrudniona od dnia 1 lutego 1994 r. do dnia 31 stycznia 1999 r. w ramach pełnego wymiaru czasu pracy. W wyżej wymienionym świadectwie brak było adnotacji odnoszących się do wykorzystania przez pracownika urlopu bezpłatnego (k. 39 a. s., k. 29 a. k. p.).

Odwołująca w (...) była zatrudniona na stanowisku krawcowej. W spornym okresie nie korzystała z urlopów bezpłatnych (zeznania świadków M. M., G. M., M. J. i D. D., przesłuchanie odwołującej k. 67-68, 94 i 130-131 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz w aktach organu rentowego, gdyż ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania. Jedynym dokumentem zakwestionowanym w niniejszej sprawie było wystawienie zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu przez płatnika składek oraz dołączonego do niego wykazu urlopów bezpłatnych udzielanych odwołującej w latach 1995-1999 r. Sąd ustalił, że powyższy dokument nie zasługuje na zaliczenie go do materiału dowodowego i uznał go za niewiarygodny w zakresie dowodzenia korzystania z bezpłatnych urlopów. Na podstawie osobowego źródła dowodowego Sąd stwierdził, że ubezpieczona nie korzystała w spornym okresie z urlopów bezpłatnych. Świadkowie M. M., G. M., i M. J. potwierdziły powyższą sporną okoliczność. Sąd zauważył, że zeznania świadków były spójne, logiczne i odnosiły się do stanu faktycznego. Ponadto w świadectwie pracy wystawionym przez płatnika składek brak jest informacji o korzystaniu przez ubezpieczoną z urlopów bezpłatnych, co Sąd także uznał za wysoki walor dowodowy.

Sąd pominął zeznania świadków B. J., D. D., J. J.

i A. K., ponieważ z uwagi na brak ich wiedzy w zakresie udzielania ubezpieczonej urlopów bezpłatnych, nie wynikały z nich istotne fakty mogące mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Odnosząc się wprost do zeznań T. K., Sąd uznał je za niewiarygodne w zakresie udzielania odwołującej urlopów bezpłatnych. Sąd zauważył, że świadek jednocześnie zeznał, iż nie pamięta zasad udzielania urlopów bezpłatnych.

– na wniosek pracownika czy przez pracodawcę. Również zeznania świadka odnoszące się do jego niewiedzy w zakresie uzupełnienia świadectwa pracy o wykaz urlopów bezpłatnych zasługują na dezaprobatę. Odpowiedzialność za wystawienie prawidłowych świadectw pracy leży bezpośrednio na pracodawcy. Płatnik składek nie wskazał okresów korzystania z urlopów bezpłatnych przez odwołującą w świadectwie pracy, któremu to Sąd nadał wysoki walor dowodowy. W związku z powyższym zeznania T. K. ze względu na brak wiarygodnych dowodów należało uznać za niewiarygodne.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania odwołującej, gdyż mają one potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. W pierwszej kolejności Sąd zwraca uwagę, że należy dać wiarę zeznaniom w zakresie wykonywanej pracy ubezpieczonej na podstawie umowy chałupniczej. Na powyższe wskazuje między innymi zawarta umowa oraz jej rozwiązanie, a także wynagrodzenie osiągnięte przez C. Ż. w okresie od stycznia do czerwca 1971 r. Po wtóre Sąd również uznał, że ubezpieczona faktycznie nie korzystała z urlopów bezpłatnych, co potwierdza świadectwo pracy wystawione przez płatnika składek oraz zeznania świadków M. M., G. M., M. J..

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie C. Ż. od decyzji organu rentowego z dnia 9 lipca 2013 r., znak: (...)–2007 jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, odwołanie ubezpieczonej dotyczyło niezaliczenia do kapitału początkowego okresów pracy zatrudnienia jako nakładca od dnia 7 stycznia 1971 r. do dnia 30 listopada 1972 r. oraz okresu korzystania z urlopów bezpłatnych przez ubezpieczoną przypadającą na okres zatrudnienia od dnia 1 lutego 1994 r. do dnia 31 stycznia 1999 r. w (...).

Sąd stwierdza, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – zwanej dalej „ustawą” (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j. t.) - kapitał początkowy ma być odtworzeniem kwoty składek na ubezpieczenie społeczne, opłaconych przed dniem 1 stycznia 1999 r. Zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury zostały określone w art. 15 ustawy emerytalnej, a wysokość kapitału początkowego, zależy od udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych, podstawy wymiaru świadczenia, współczynnika określonego przez proporcję wieku ubezpieczonego i ustawowo określonego wieku emerytalnego oraz stażu. Natomiast do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia uwzględnia się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z okresu ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o emeryturę lub z dowolnych 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku. W przypadku nieudowodnienia okresów składkowych i nieskładkowych, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia jest zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, wystawione przez pracodawcę lub prawnego następcę pracodawcy na druku ZUS RP-7, ale również legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca odpowiednie wpisy o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia dokonane przez pracodawcę lub następcę prawnego. Ustalenie kapitału początkowego następuje poprzez obliczenie hipotetycznej emerytury, jaką ubezpieczony otrzymałby w dniu 1 stycznia 1999 r., tj. w dniu wejścia

w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a następnie pomnożenie tej kwoty przez średnie dalsze trwanie życia osób ustalone na dzień 1 stycznia 1999 r.

Zgodnie z art. 175 ust. 1 ustawy, postępowanie w sprawie ustalenia kapitału początkowego przebiega według zasad dotyczących ustalenia prawa do świadczeń przewidzianych w tej ustawie, co w szczególności dotyczy katalogu środków dowodowych, jakie służą ubezpieczonemu w postępowaniu przed organem rentowym do wykazania zarówno stażu ubezpieczonego, jak i wysokości przychodów. Sąd zważył, że niektórzy ubezpieczeni mają problemy z dostarczeniem dokumentacji spełniającej rygorystyczne wymogi formalne i w konsekwencji nie są w stanie udowodnić okoliczności faktycznego polegania ubezpieczaniu, czy też wysokości przychodów. W dacie wydania przez organ rentowy spornej decyzji możliwość dowodzenia była ograniczona rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania

o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz. 1412 – które zmieniło rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania

o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń - Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.). Zgodnie z obowiązującym § 22 ust 1 i ust.2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz.1412), jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: legitymacja ubezpieczeniowa; legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Wyjątek od tej powyższej zasady przewidziany został w § 28 ust. 1 rozporządzenia,

w myśl którego środkiem dowodowym w postępowaniu przed organem rentowym mogą być również poświadczona za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających stan zdrowia oraz dotyczących okresów składkowych i nieskładkowych, a także wysokości wynagrodzenia, przychodu, dochodu i uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, wydawane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy.

Sąd zważył, że w razie wszczęcia postępowania sądowego toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności mających wpływ na prawo do świadczenia. Zgodnie z linią orzecniczą Sądu Apelacyjnego, „w sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia emerytalnego lub wysokość tego świadczenia wymaga się dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych oraz precyzyjnych - potwierdzających czy uprawdopodobniających w stopniu granicznym z pewnością nie tylko fakt zatrudnienia, ale i pozostałe okoliczności związane ze świadczeniem pracy i wysokością uzyskiwanego wynagrodzenia.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa 528/12) Zdaniem Sądu dowody z dokumentów na których oparto wydanie wyroku są wiarygodne, sprowadzają się w swej istocie do ustalonego stanu faktycznego oraz mają potwierdzenie w treści zeznań świadków M. M., G. M. i M. J..

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j. t.) za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. następujące okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne: wykonywania na obszarze Państwa Polskiego pracy nakładczej: a) objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, za które opłacono składkę na to ubezpieczenie lub w których występowało zwolnienie od opłacania składki, b) przed dniem objęcia obowiązkiem ubezpieczenia z tego tytułu, jeżeli w tych okresach osoba wykonująca taką pracę uzyskiwała wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy obowiązującego najniższego wynagrodzenia, określonego na podstawie przepisów Kodeksu pracy.

W myśl § 1 pkt 1 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków

rodziny oraz niektórych emerytur i rent (M. P. z 1970 r., Nr 44, poz. 352) podwyższa się minimalne wynagrodzenie za pełny miesięczny wymiar czasu pracy z 850 zł do 1.000 zł.

Sąd zważył, że ubezpieczona uzyskiwała w spornym okresie pracy od stycznia do maja 1971 r. nakładczej co najmniej połowę minimalnego wynagrodzenia ustanowionego w 1971 r., a więc co najmniej 500 złotych. Sąd zwraca uwagę, że jedynie w czerwcu odwołująca osiągnęła wynagrodzenie poniżej minimalnej kwoty, tj. 448 złotych, jednakże z powodu urodzenia dziecka w dniu 21 czerwca 1971 r. zaprzestała pracy. Sąd doszedł do przekonania, że gdyby odwołująca przepracowała cały miesiąc, to osiągnęłaby wymagane rozporządzeniem co najmniej 500 złotych, dlatego też cały okres zatrudnienia przed urodzeniem dziecka podlega zaliczeniu do okresów składkowych. Ubezpieczona jednak nie przedstawiła dowodów świadczących o osiąganym wynagrodzeniu w pracy po zakończeniu urlopu macierzyńskiego. W związku z tym nie uwzględniono spornego okresu ponownego wykonywania pracy przez odwołującą w 1972 r.

Sąd zważył również, że cały okres zatrudnienia do dnia 31 grudnia 1998 r. w (...) należy doliczyć do ustalenia wysokości kapitału początkowego, a więc także okresy korzystania z rzekomych urlopów bezpłatnych przez odwołującą od dnia 1 czerwca 1993 r. do dnia 15 czerwca 1993 r., od dnia 15 lipca 1993 r. do dnia 15 sierpnia 1993 r., od dnia 1 maja 1994 r. do dnia 8 maja 1994 r., od dnia 1 lipca 1994 r. do dnia 31 lipca 1994 r., od dnia 1 października 1994 r. do dnia 9 października 1994 r., od dnia 22 grudnia 1994 r. do dnia 31 grudnia 1994 r., od dnia 1 stycznia 1995 r. do dnia 8 stycznia 1995 r., od dnia 15 kwietnia 1995 r. do dnia 20 kwietnia 1995 r., od dnia 5 czerwca 1995 r. do dnia 18 czerwca 1995 r., od dnia 18 października 1995 r. do dnia 24 października 1995 r., od dnia 18 grudnia 1995 r. do dnia 31 grudnia 1995 r., od dnia 15 stycznia 1996 r. do dnia 31 stycznia 1996 r., od dnia 1 maja 1996 r. do dnia 10 maja 1996 r., od dnia 1 listopada 1996 r. do dnia 11 listopada 1996 r., od dnia 20 grudnia 1996 r. do dnia 15 stycznia 1997 r., od dnia 24 marca 1997 r. do dnia 31 marca 1997 r., od dnia 1 maja 1997 r. do dnia 11 maja 1997 r., od dnia 1 sierpnia 1997 r. do dnia 10 sierpnia 1997 r., od dnia 18 grudnia 1997 r. do dnia 4 stycznia 1998 r., od dnia 12 stycznia 1998 r. do dnia 31 stycznia 1998 r., od dnia 9 kwietnia 1998 r. do dnia 15 kwietnia 1998 r., od dnia 23 lipca 1998 r. do dnia 9 sierpnia 1998 r., od dnia 1 listopada 1998 r. do dnia 11 listopada 1998 r. oraz od dnia 16 grudnia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. Dokumenty, które zostały ocenione podczas ustalania stanu faktycznego, a także zeznania świadków, którym Sąd nadał walor wiarygodności wskazują jednoznacznie, że ubezpieczona w powyższych okresach nie korzystała z urlopów bezpłatnych.

Z tych właśnie przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)

MK